

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 12 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo (...) Spółki

z ograniczoną odpowiedzialności w S. przeciwko T. F. o zapłatę i obciążył powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów procesu w kwocie 287 zł.

Sąd Rejonowy uznał, że powód nie udowodnił zawarcia między stronami w dniu 21 czerwca 2017 roku umowy pożyczki nr (...), na mocy której pozwany miał otrzymać kwotę 1.000 zł, która podlegała zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości 31,07 zł (14% w skali roku) w oznaczonym

w umowie terminie. Tym samym powód nie sprostał ciężarowi dowodu z art.

6 k.c. Nie przedstawił wiarygodnych dowodów na zawarcie umowy. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając to orzeczenie w całości. Skarżący zarzucił naruszenie:

1. art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 128 § 1 k.p.c.

w zw. z art. 187 § 1 k.p.c. i art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie, co skutkowało oddaleniem powództwa bez uprzedniego wezwania strony powodowej do uzupełnienia braków formalnych pozwu w drodze przedstawienia dokumentów opisanych

w pozwie na tzw. „liście dowodów” wraz z odpisami dla strony przeciwnej;

2. art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że strona powodowa nie powołała żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń, podczas gdy dowody na zasadność roszczenia wnioskowano już na etapie postępowania elektronicznego, a następnie w piśmie procesowym datowanym na dzień 7 czerwca 2018 roku; skutkiem tego było przeprowadzenie analizy sprawy z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, co z kolei doprowadziło do ustalenia błędnego stanu faktycznego sprawy.

Na powyższych podstawach apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości z obciążeniem pozwanego kosztami postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie orzeczenia z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji.

Jednocześnie skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z pisma procesowego z dnia 7 czerwca 2018 roku wraz z załącznikami oraz książką nadawczą i wiadomością e – mail skierowaną na adres sądu na okoliczność wykazania zasadności dochodzonego roszczenia oraz przedłożenia przed rozpoczęciem pierwszej rozprawy dowodów oraz powołania nowych środków dowodowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna.

Nie ma racji skarżący, że niedostatki dowodowe pozwu można usuwać w ramach procedury uzupełniania braków formalnych. Zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. braki formalne, to takie, których występowanie powoduje, że pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu. Brak przedstawienia środków dowodowych na poparcie roszczenia nie stanowi braku formalnego. Wprawdzie z art. 126 § 1 pkt 5 k.p.c., stosowanego do pozwu z mocy art. 187 § 1 k.p.c., wynika obowiązek zawarcia w piśmie dowodów na poparcie przytoczonych okoliczności. Jednak chodzi tu tylko o wskazanie dowodów, które strona będzie chciała przeprowadzić przed sądem (np. wniosek

o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków). Tylko w przypadku, gdy strona nie wskaże w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, przewodniczący jest obowiązany do wezwania do uzupełnienia pisma pod rygorem zwrotu pozwu w trybie art. 130 § 2 k.p.c. Jeżeli wnioskowane dowody są dokumentami, strona może załączyć je do pozwu.

Wtedy fakt nie dołączenia do pisma załączników stanowi brak formalny pozwu, o czym stanowi art. 128 § 1 k.p.c. W rozpoznawanym przypadku tak nie było.

W pozwie nie odwołano się do żadnych załączników, bo lista przywołanych w piśmie dowodów, to nie to samo, co lista załączników. Dostrzegł tę okoliczność powód, skoro – jak twierdzi w apelacji – dowody chciał przedstawić przy piśmie z 7 czerwca 2018 roku.

Zarzut naruszenia art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. tylko potwierdza, że skarżący ma świadomość, że nie przedstawił dokumentów, na które powołał się

w pozwie. Za utrwalone w orzecznictwie uznać można stanowisko, według którego żądanie przedstawienia dokumentów w drodze zarządzenia przewodniczącego, wydanego na podstawie art. 208 § 1, nie może być połączone z zastosowaniem rygoru procesowego z art. 130 § 1 k.p.c. Było ono wyrażone jeszcze w poprzednim stanie prawnym i podtrzymane na gruncie obecnie obowiązującej procedury (patrz orzeczenia Sądu Najwyższego

z 13 maja 1953 r., I C 403/53, OSNCK 1955, Nr 1, poz. 2 oraz z 2 grudnia 1966 r. (I CZ 126/66, (...) 1967, Nr 8, poz. 294). Podobnie wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Łodzi w postanowieniu z 23 września 1991 r. (I ACZ 123/91, OSA/Ł.. 1992, Nr 2, poz. 8). W kontradykcyjnym procesie bardzo ostrożnie trzeba podchodzić do „nakłaniania” strony do udowodnienia swoich racji.

W konsekwencji powyższych wywodów, trzeba przyjąć, że nie doszło do naruszenia art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. Nawiasem mówiąc pierwsza z tych norm adresowana jest do stron i sąd nie może jej naruszyć. Sąd Rejonowy szczegółowo opisał dlaczego roszczenie uznał za nieudowodnione. Argumentacja ta jest słuszna i nie wymaga powtórzenia.

Nie ma racji skarżący, że doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który reguluje zasadę swobody oceny dowodów. Trudno mówić o wadliwej ocenie materiału dowodowego, którego nie ma w aktach sprawy. Przy okazji warto podkreślić, że pismo z dnia 7 czerwca 2018 roku nie zostało złożone

z załącznikami. W każdym razie z jego treści nie wynika, że załączono do niego jakiegokolwiek dokumenty. W aktach jest także oryginał tego pisma, który załączono do akt wraz z kopertą, w której żadnych załączników nie było (pismo z kopertą k. 32-34 i k. 35).

Ostatnio podniesiona okoliczność dotycząca pisma z dnia 7 czerwca 2018 roku spóźnionym czyni wniosek dowodowy zawarty w apelacji. Wnioskowanych dokumentów nie złożono w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji tylko z uwagi na niedopatrzenie strony. Dlatego w drugiej instancji dowody te podlegają pominięciu w trybie art. 381 k.p.c.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynika z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).